

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 346/2017
23.11.2017. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, судије Бранка Станића и судије Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „АА“, ..., кога заступа пуномоћник Срђан Сикимић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Управа Царина, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж 781/17 од 14.06.2017. године, донео је у седници већа која је одржана дана 23.11.2017. године следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 781/17 од 14.06.2017. године.

Образложење

Решењем Привредног суда у Београду П 2981/2016 од 16.11.2016. године одбачена је тужба тужиоца и обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка плати износ од 153.000,00 динара.

Решењем Привредног апелационог суда Пж 781/17 од 14.06.2017. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђено наведено првостепено решење.

Против решења Привредног апелационог суда Пж 781/17 од 14.06.2017. године, тужилац је преко пуномоћника благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове је тражио и определио.

Врховни касациони суд је испитао побијану другостепену одлуку у складу са одредбом члана 408. у вези са чланом 420. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити указује на неке друге битне повреде поступка

учињене, које би биле од значаја за правилност и законитост одлуке која се побија.

Према стању у списима у периоду од децембра 2002. године до априла 2003. године тужилац је био извозник шећера иностраним купцима. У поступку извоза, а од стране туженог издато је 12 Уверења о домаћем пореклу робе која је била предмет извоза. Након завршеног извоза тужени је у управним поступцима донео правноснажна решења којима се не потврђује домаће порекло робе за свако поједино претходно издато Уверење о југословенском пореклу робе. У управном спору, одбијене су тужбе које је тужилац поднео против таквих решења органа туженог.

Тужилац је у овом спору тражио да суд утврди да су исправе – Уверења о домаћем пореклу робе исправе са истинитом садржином и да производе правно дејство.

Правни интерес за тужбу образложио је тиме да је домаће порекло робе у сагласности са његовом и документацијом надлежних органа и да су након доношења решења туженог којим се не потврђује домаће порекло робе, увозници шећера из ... покренули поступак за накнаду штете у којем је тужен.

Нижестепени судови одбацују тужбу тужиоца као недозвољену због недостатка правног интереса. Налазе да се тужбом захтева утврђивање истинитости садржине исправе, а не утврђивање истинитости исправе на начин како то предвиђа Закон о парничном поступку.

Према оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили процесно право, када су одбацили тужбу тужиоца као недозвољену због недостатка правног интереса. Разлоге које је навео другостепени суд у својој одлуци, као правилне прихвата и ревизијски суд.

Истинитост спорних исправа била је предмет преиспитивања у управном поступку са становишта оспоравања решења Управе царина којим је накнадно утврђено да се не ради о роби домаћег порекла. Управни суд је такву тужбу одбио.

У таквој процесној ситуацији не може се у парничном поступку поново утврђивати и ценити истинитост спорних Уверења о домаћем пореклу робе са становишта њихове садржине.

Аутентичност и садржина тих уверења није спорна, па зато тужилац нема правни интерес за утврђивање истинитости њихове садржине.

Тужилац тужбом у овом спору покушава да издејствује одлуку парничног суда којом се анулира правно дејство пресуде Управног суда о законитости решења Управе царина којим се не потврђује домаће порекло шећера.

Такав правни приступ је неутемељен јер се одлуком парничног суда не може преиспитивати законитост пресуде Управног суда са тврдњом да се тој одлуци противи садржина спорних уверења.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које се пази по службеној дужности, Врховни касациони суд на основу процесних овлашћења из члана 414. у вези са чланом 420. Закона о парничном поступку, је одлучио као изреци одлуке.

Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић